

Duizend Heuvels

dinsdag, 11 december 2007

De RtBf is op zijn zachts gezegd geen Vlaamsvriendelijke zender. Die keren wanneer ik naar de nieuws en de duidingprogramma's kijk, en ik doe dat op heel regelmatig basis, moet ik wel tot de conclusie komen dat objectiviteit niet de sterkste kant is van de RTBf.

Nieuwsbericht en duiding lopen zonder overgang in elkaar over. De duiding is bijna altijd gekleurd. Franstalig België identificeert zich met België en Vlaanderen wil België kapot. Dat is zo ongeveer het plaatje.

Op 6 april 1994 stortte het vliegtuig van president Habyarimani neer. Het was het begin van een genocide zonder weerga. De "kerkelijk" ondersteunde zender "Radio Mille Collines" verspreidde de haat tegen de Tutsi. De interhamwe voerden de genocide uit.

Het is totaal ongepast om de RTBf te vergelijken met "Radio Mille Collines". Het is een blamage van de slachtoffers van de genocide. Dat Rwanda geen eenzijdig verhaal is, maar een geschiedenis met nuancering, poogde ik door het volgend gedicht (tien jaar na de genocide) aan te duiden. Straffe uitspraken zijn één zaak. Foute vergelijkingen zijn altijd een brug te ver. Ze wekken vooral wrevel en vijandigheid. Tien jaar na de genocide schreef ik volgend gedicht (ik las het voor op "Gedichtendag 2006" tijdens de vergadering van de commissie Cultuur in het Vlaams parlement). Misschien moet mijnheer Leterme hierover toch eens reflecteren: RWANDA, of de ontzetting van de politieke pijnboom van tien jaar onverschilligheid. Toen werd het vliegtuig geraakt, stierf de president. Hij was geen doetje, & al een beetje democraten een mond vol klinkers in een contradictie van a en i: Habyarimani. De interhamwe dansten de dodendans met de radio van duizend heuvels in een tango met een halve Italiaan, une danse macabre des mille collines met achthonderdduizend toekomstige skeletten, & verleden toekomstige tijd & er is geen ontkomen aan hun schedels. De hel eens even uitgetest. 'enfer' est les autres! Und tot sind auch wir: Der Tod ist ein Meister, selon Celan. Want gaven onze jongens niet hun wapens af en toch ook geen doetjes en toch ook geraakt. Tien arduinen zuilen in de rode grond van Kigali, harde groet uit Henegouwen, de wraak uit de buik van hun vrouwen. En kwam toen uit het noorden niet: de bebloede held Kagame, een post-moderne Angelsakser, & die Engels sprak in poedervorm dat hij afschoot als kruit & om het land te ontzetting; in een taal die al gekookt was en nóg onverstaaenbaar & om het land te ontzetting. Dirk De Cock, Lebbeke, 6 april 2004